Wersja zanonimizowana

Sprawa C-798/23 [Abbottly][i]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

21 grudnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Supreme Court (Irlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

21 grudnia 2023 r.

Strona skarżąca:

Minister for Justice

Strona przeciwna:

SH

SUPREME COURT [SĄD NAJWYŻSZY]

S:AP:IE:2022:000116

[…] [członkowie składu orzekającego]

[…]

[Krajowe sygnatury spraw i tytuł]

POSTANOWIENIE Z DNIA 21 GRUDNIA 2023 R. O WYSTĄPIENIU Z WNIOSKIEMDO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ NA PODSTAWIE ARTYKUŁU 267 TRAKTATU

[i] Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

DOKUMENT ROBOCZY

Odwołanie wniesione przez stronę skarżącą dnia 4 listopada 2022 r. – od wyroku i postanowienia High Court (sądu wyższej instancji) ([…] [imię i nazwisko sędziego High Court]) z dnia 27 lipca 2022 r. w przedmiocie odmowy przekazania [strony przeciwnej] do Republiki Łotwy na podstawie odpowiedniego nakazu aresztowania z dnia 26 lutego 2021 r. – w celu uzyskania postanowienia uchylającego wspomniany wyrok i postanowienie na podstawach określonych i w sposób wskazany w odwołaniu, rozpoznane na rozprawie przed [Supreme Court] dnia 11 maja 2023 r.;

Uwzględniając tę rozprawę oraz postanowienie [Supreme Court] z dnia 19 stycznia 2023 r. o udzieleniu zezwolenia na wniesienie odwołania w sprawie, wspomniane odwołanie i wspomniane postanowienie […]

SĄD POSTANOWIŁ skierować sprawę do rozstrzygnięcia,

i wyznaczyć termin rozprawy […] na 14 grudnia 2023 r. […],

mając na względzie okoliczności faktyczne i przebieg postępowania przedstawione w załączonym postanowieniu odsyłającym

i mając na względzie, że w przekonaniu [Supreme Court] rozstrzygnięcie kwestii spornych między stronami postępowania wymaga odpowiedzi na pytania o znaczenie i zakres pojęcia „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW.

[SUPREME COURT] POSTANOWIŁ SKIEROWAĆ do Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, działając na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak wskazano w niniejszym postanowieniu odsyłającym, następujące pytania prejudycjalne:

1) Czy w sytuacji, gdy przekazanie osoby, której dotyczy wniosek, ma nastąpić w celu odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec tej osoby wskutek naruszenia warunków odbywania wcześniej orzeczonej wobec niej kary dozoru policyjnego, a sąd, który orzekł tę karę pozbawienia wolności dysponował swobodą oceny co do tego, czy orzec karę pozbawienia wolności (przy czym nie dysponował swobodą oceny co do czasu trwania tej kary w przypadku jej orzeczenia), postępowanie prowadzące do orzeczenia tej kary pozbawienia wolności stanowi część „*rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie*” do celów art. 4a ust. l decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW?

2) Czy orzeczenie o zamianie kary dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności w okolicznościach określonych w pytaniu pierwszym powyżej jest orzeczeniem, którego celem lub skutkiem była zmiana charakteru lub wymiaru kary orzeczonej wcześniej w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek, w szczególności kary dozoru policyjnego stanowiącej część jej

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

poprzedniej kary, tak że do orzeczenia tego ma zastosowanie wyjątek, o którym mowa w pkt 77 wyroku Ardic?

SĄD POSTANOWIŁ […] zawiesić niniejsze postępowanie odwoławcze do czasu wydania […] przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie przedstawionych pytań […].

[…] [Imię i nazwisko tegoż]

ZASTĘPCA SEKRETARZA

[…] [Imię i nazwisko tegoż]

PREZES SĄDU

podpisano dnia 21 grudnia 2023 r.

DOKUMENT ROBOCZY

AN CHUIRT UACHTARACH

SUPREME COURT [SĄD NAJWYŻSZY]

S:AP:IE:2022:00116

[2023] IESC 37

[…] [Sędziowie zasiadający w składzie orzekającym]

[…]

[…] [Powtórzenie oznaczenia stron]

Postanowienie odsyłające [Supreme Court] z dnia 14 grudnia 2023 r.

Wprowadzenie

1 Supreme Court (sąd najwyższy) postanowił zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”) na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z dwoma pytaniami dotyczącymi znaczenia i zakresu pojęcia „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” zawartego w art. 4a decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW (zwanej dalej „decyzją ramową”). Przytoczony aspekt art. 4a był przedmiotem bogatego orzecznictwa TSUE, w tym niedawnego orzeczenia TSUE w sprawach połączonych C-514/21 i C-515/21, ECLI:EU:C:2023:235 (zwanego dalej „wyrokiem LU”).

Wersja zanonimizowana

Stan faktyczny

2 SH (zwany także „stroną przeciwną”) został w 2014 r. skazany za dwa przestępstwa przez sąd rejonowy w Valmierze i sąd rejonowy w Jēkabpils, co w każdym przypadku skutkowało karą pozbawienia wolności i pewnym okresem objęcia „dozorem policyjnym”. Dnia 27 października 2015 r., kary te zostały połączone, co zaowocowało łączną karą pozbawienia wolności w wymiarze czterech lat i dziewięciu miesięcy oraz objęciem trzyletnim dozorem policyjnym.

3 Dozór policyjny jest *„dodatkową karą, którą sąd może orzec jako środek przymusowy w celu nadzorowania zachowania osoby zwolnionej z miejsca pozbawienia wolności, tak aby osoba ta mogła być objęta ograniczeniami przewidzianymi przez policję”* (art. 45 łotewskiego kodeksu karnego). Okres dozoru policyjnego rozpoczyna się z chwilą zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności.

4 Podczas pobytu w zakładzie karnym SH został poinformowany ustnie i na piśmie, że w ramach warunku dozoru policyjnego będzie zobowiązany stawić się na posterunku policji w Jēkabpils (miejscu jego zamieszkania) w terminie trzech dni roboczych od opuszczenia zakładu (zaplanowanego na 22 sierpnia 2019 r.). Poinformowano go również, że niestawienie się na wskazanym posterunki policji może prowadzić do nałożenia na niego kary administracyjnej na podstawie art. 177 łotewskiego kodeksu wykroczeń administracyjnych. Aby potwierdzić, że zrozumiał te informacje, SH podpisał kopię pisemnego powiadomienia.

5 SH został należycie zwolniony z zakładu karnego i nie zgłosił się na posterunek policji w Jēkabpils. W rezultacie został uznany za winnego popełnienia „wykroczenia administracyjnego” z art. 177 przez sąd rejonowy w Zemgale dnia 11 maja 2020 r., a następnie ponownie dnia 27 maja 2020 r., co skutkowało odpowiednio nałożeniem na niego grzywien w wysokości 30 i 40 EUR.

6 Przepisy łotewskie stanowią, że jeżeli osoba objęta dozorem policyjnym narusza warunki nadzoru w złej wierze, sąd „może zastąpić warunki kary dodatkowej, której nie odbyto, pozbawieniem wolności, przeliczając dwa dni dozoru policyjnego na jeden dzień pozbawienia wolności”. Naruszenie w złej wierze stwierdza się, jeżeli dana osoba zostaje ukarana za takie naruszenie karą administracyjną dwukrotnie w ciągu jednego roku (art. 45 ust. 5 i 6 łotewskiego kodeksu karnego). Nawet jeżeli stwierdzono naruszenie w złej wierze, wydanie tego rodzaju orzeczenia nie jest obligatoryjne:

> *„W przypadku zaistnienia odpowiednich okoliczności (jeżeli istnieją jakiekolwiek okoliczności uzasadniające odstąpienie od wykonania kary wymierzonej skazanemu) sąd ma możliwość odrzucenia wniosku [o ukaranie]”.*
>
> (Zobacz pismo z sądu rejonowego w Zemgale z dnia 17 marca 2022 r.).

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

7 W czerwcu 2020 r. wydział ds. służb porządku publicznego komisariatu policji w Jēkabpils skierował do sądu rejonowego w Zemgale wniosek o zamianę pozostałego okresu dozoru policyjnego SH na „pozbawienie wolności”. Dnia 25 czerwca 2020 r. listem poleconym wystosowano wezwanie sądowe, adresując je na zgłoszone miejsce zamieszkania SH w Jēkabpils. Wezwania nie odebrano i zostało ono zwrócone do sądu dnia 31 lipca 2020 r.

8 Dnia 19 sierpnia 2020 r. w sądzie rejonowym w Zemgale odbyła się rozprawa. SH nie stawił się i rozprawa odbyła się pod jego nieobecność. W tym dniu sąd wydał na piśmie orzeczenie nakazujące zamianę pozostałego okresu dozoru policyjnego – w wymiarze dwa lata i dwa dni – na karę pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku i jednego dnia z zastosowaniem przeliczenia 2:1 przewidzianego w art. 45 ust. 5 kodeksu karnego.

9 Odpis orzeczenia sądowego przesłano SH, ale został zwrócony jako nieodebrany. SH mógł odwołać się od postanowienia sądu rejonowego w Zemgale, ale odwołania nie wniesiono.

10 Dnia 26 lutego 2021 r. wydano europejski nakaz aresztowania (ENA) SH w celu wykonania kary pozbawienia wolności nałożonej przez sąd rejonowy w Zemgale dnia 19 sierpnia 2020 r.

Stanowiska stron

11 Głównym argumentem Minister for Justice and Equality (ministra sprawiedliwości i równości, zwanego dalej „ministrem”) było, że art. 4a/art. 45 European Arrest Warrant Act 2003 (ustawy o europejskim nakazie aresztowania z 2003 r., zwanej dalej „ustawą z 2003 r.”), którym transponowano przepisy art. 4a do prawa irlandzkiego, stanowi, iż przekazania osoby można odmówić tylko wówczas, gdy „rozprawa, w wyniku której wydano orzeczenie” odbyła się pod nieobecność osoby, której dotyczy wniosek, a warunki art. 4a nie zostały spełnione w pozostałym zakresie. Stwierdzono, że w niniejszej sprawie nie może być mowy o żadnej „rozprawie, w wyniku której wydano orzeczenie” odbywającej się pod nieobecność SH, ponieważ rozprawa przed sądem rejonowym w Zemgale z dnia 19 sierpnia 2020 r. nie była „rozprawą, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a. Zauważono, że jeżeli postępowanie lub rozprawa nie jest „rozprawą, w wyniku której wydano orzeczenie”, wówczas art. 4a/art. 45 nie ma zastosowania i nie może stanowić podstawy odmowy przekazania osoby.

12 Nie budzi sporu fakt, że SH nie był obecny ani reprezentowany na rozprawie dnia 19 sierpnia 2020 r., przy czym powstaje pytanie, czy rozprawa, która odbyła się w tym dniu, stanowi „rozprawę, w wyniku której wydano orzeczenie”. Powołując się na orzeczenie wydane w sprawie C-571/17 PPU, Ardic, ECLI:EU:C:2017:1026 (zwane dalej „wyrokiem Ardic”) i późniejsze orzeczenie w sprawie LU, minister podnosił na ich podstawie, że orzeczenie dotyczące wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności nie

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

stanowi „orzeczenia” w rozumieniu art. 4a, chyba że w ograniczonych przypadkach, zaś fakt, że orzeczenie takie wydano pod nieobecność osoby zainteresowanej nie stanowi podstawy do odmowy, a co za tym idzie – odmowa na tej podstawie jest wykluczona.

13 W imieniu SH podniesiono szereg uwag. W szczególności SH odniósł się do wyroku Ardic i zawartego w pkt 77 stwierdzenia, że pojęcie „orzeczenia” nie obejmuje orzeczenia dotyczącego wykonania lub zastosowania orzeczonej wcześniej kary pozbawienia wolności, chyba że celem lub skutkiem tego orzeczenia jest zmiana charakteru albo wymiaru omawianej kary i że organ, który je wydał, korzystał w tym celu z pewnej swobody oceny. Podniesiono, że rozprawa, która prowadzi do zamiany dozoru policyjnego na karę pozbawienia wolności, to coś więcej niż orzeczenie dotyczące wykonania lub zastosowania orzeczonej wcześniej kary, takie jak orzeczenie w przedmiocie wykonania zawieszonego wyroku lub cofnięcia zwolnienia warunkowego. SH argumentował raczej, że rozprawa taka zmienia charakter lub wymiar wcześniej orzeczonej kary. Twierdził, że rozprawa przed sądem rejonowym w Zemgale nie była *„równoważna z rozprawą w przedmiocie wykonania zawieszonego wyroku”*. Fakt, że do przeliczenia okresu, przez który strona przeciwna ma być pozbawiona wolności, posłużono się wzorem matematycznym nie zmienia faktu, że – w jego przekonaniu – była to, de facto, „rozprawa, w wyniku której wydano orzeczenie” w rozumieniu art. 4a decyzji ramowej. Zasadniczo stwierdzono, że orzeczenie to miało cel lub skutek w postaci zmiany wcześniej orzeczonej kary i doszło do skorzystania ze swobody oceny, a zatem wchodziło ono w zakres stosowania art. 4a.

14 SH podnosił, że w wyroku LU zastosowano zasady określone w wyroku Ardic, aby objąć gwarancjami dotyczącymi rzetelnego procesu sądowego przewidziane w art. 47 i 48 karty praw podstawowych Unii, a także w art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka (EKPCz), również przeprowadzone zaocznie (in abesentia) rozprawy dotyczące czynów skutkujących uchyleniem kary w zawieszeniu w ramach odrębnej rozprawy. Twierdził, że odmowa przekazania go nie wymaga żadnego rozszerzenia zakresu ani zmiany autonomicznego pojęcia prawa Unii, jakim jest „rozprawa, w wyniku której wydano orzeczenie”. Twierdził również, że nie nałożono na niego kary pozbawienia wolności ani jej nie zawieszono, lecz *„wymierzono dozór policyjny, w przypadku którego niestawiennictwo skutkowało grzywną”*. Rozprawa przeprowadzona zaocznie (in absentia) przed sądem rejonowym w Zemgale spowodowała zmianę charakteru kary na karę pozbawienia wolności. SH uważał w związku z tym, że wyrok LU stanowi stałą podstawę przemawiającą za odmową przekazania go w świetle art. 4a i art. 45 ustawy z 2003 r.

15 Minister wziął pod uwagę orzeczenie TSUE wydane w sprawie LU i stwierdził, że wnioski wyciągnięte w tamtej sprawie nie mają znaczenia przy stanie faktycznym obecnej sprawy. Argumentowano, że postępowanie administracyjne, które skutkowało nałożeniem grzywny na SH, nie może być przyrównane do postępowania prowadzącego do skazania w sprawie karnej, jak miało to miejsce

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

w sprawie, w której zapadł wyrok LU. Stwierdzono zatem, powołując się na wyroki Ardic i LU, że do celów art. 4a, *„rozprawa, w wyniku której wydano orzeczenie”* nie obejmuje orzeczenia dotyczącego wyłącznie wykonania lub zastosowania kary pozbawienia wolności prawomocnie wymierzonej na zakończenie postępowania karnego, z zastrzeżeniem jednego wyjątku, a mianowicie, gdy *„wywiera ono wpływ na orzeczenie o winie lub też celem lub skutkiem tego orzeczenia jest zmiana charakteru albo wymiaru tej kary i że organ, który je wydał, korzystał w tym względzie ze swobody oceny”* (zob. wyrok LU, pkt 53). Argumentowano, że owej swobody oceny przy podejmowaniu decyzji o uchyleniu zawieszenia wykonania kary nie należy utożsamiać ze swobodą oceny co do „charakteru albo wymiaru tej kary”. Zauważono, że w zakresie, w jaki po stronie sądu łotewskiego występuje swoboda oceny, była to swoboda ograniczona, a w każdym razie nie wiązała się z korzystaniem ze swobody oceny w odniesieniu do charakteru albo wymiaru kary. Stwierdzono, że jeżeli sąd łotewski korzystał ze swojej swobody oceny w celu uchylenia dozoru, dostępne możliwości co do charakteru i wymiaru kary były ściśle ograniczone prawem, a w związku z tym nie było przestrzeni do sugerowania, jakoby sąd ten dysponował swobodą oceny co do charakteru i wymiaru kary. W związku z powyższym minister argumentował, że rozprawa z dnia 19 sierpnia 2020 r. nie była *„rozprawą, w wyniku której wydano orzeczenie”* do celów art. 4a i art. 45; z tego względu art. 45 nie miał zastosowania i niedopuszczalna była odmowa przekazania na podstawie tego przepisu.

Uwagi

16 [Supreme Court] ma pełną świadomość istnienia orzeczeń TSUE w sprawach Ardic i LU. W wyroku [Supreme Court] powołano się na zasady określone w pkt 70–72 wyroku Ardic, powtórzone w jednym z niedawnych orzeczeń, a mianowicie wyroku LU, pkt 46–47, w którym TSUE poczynił następujące uwagi:

> *„46. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że dzięki ustanowieniu prostszego i wydajnego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych o naruszenie przepisów ustawy karnej decyzja ramowa 2002/584 służy ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy wymiarów sprawiedliwości, przyczyniając się w ten sposób do realizacji wyznaczonego Unii Europejskiej celu, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w oparciu o wysoki stopień zaufania, jakie powinno istnieć między państwami członkowskimi […].*
>
> *47. Ze wspomnianej decyzji ramowej, a w szczególności z jej art. 1 ust. 2 wynika, że do tego celu wykonanie europejskiego nakazu aresztowania stanowi zasadę, zaś odmowa wykonania – wyjątek, który winien być interpretowany ściśle (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2023 r., Puig Gordi i in., C- l58/21, EU:C:2023:57, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo)”.*

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

17 [Supreme Court] jest skłonny twierdzić, że postępowanie na Łotwie przypomina zarządzenie wykonania zawieszonej kary, które – jak stwierdzono jasno w wyroku Ardic – nie wchodzi per se w zakres art. 4a. Przymusowy charakter dozoru policyjnego można przyrównać do warunków, które normalnie stosowane są w przypadku zawieszenia wykonania kary. Orzeczenie TSUE w sprawie Ardic służy w tym względzie pewną pomocą. W pkt 75 i 76 wyroku wydanego w tamtej sprawie TSUE zauważył, że prawomocne orzeczenie sądowe skazujące daną osobę, w tym orzeczenie określające karę pozbawienia wolności, „*podlega w pełni zakresowi art. 6 EKPC*”, ale jak zauważono w pkt 75, orzecznictwo EKPCz stanowi jasno, że przepis ten nie znajduje jednak zastosowania do kwestii dotyczących sposobu wykonania lub stosowania takiej kary pozbawienia wolności. TSUE przeszedł następnie do zaznaczenia w pkt 76, że stanowisko to jest odmienne tylko wówczas, gdy „*po wydaniu orzeczenia w przedmiocie winy osoby zainteresowanej i w przedmiocie skazania jej na karę pozbawienia wolności nowe orzeczenie sądowe zmienia albo charakter, albo wymiar wcześniej orzeczonej kary*”, zaś w tym samym punkcie podano dwa przykłady: jeden dotyczył sytuacji, w której kara pozbawienia wolności została zastąpiona przez nakaz deportacji (w tym zakresie przytoczono sprawę z Hiszpanii), zaś drugi przykład dotyczył sytuacji wydłużenia orzeczonego wcześniej okresu zatrzymania (w tym kontekście przytoczono sprawę ze Zjednoczonego Królestwa). Z tego względu [TSUE] uznał w pkt 77, że pojęcie „orzeczenia”, o którym mowa w art. 4a ust. 1 decyzji ramowej „nie obejmuje orzeczenia w przedmiocie wykonania lub zastosowania wcześniej orzeczonej kary pozbawienia wolności”, z zastrzeżeniem sytuacji, w której celem lub skutkiem tego orzeczenia jest zmiana charakteru lub wymiaru omawianej kary, a organ, który je wydał, korzystał w tym celu z pewnej swobody oceny. Należy zatem zastanowić się, czy sporne orzeczenie wpływało na charakter lub wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do danej osoby prawomocnym orzeczeniem skazującym. TSUE w pkt 79 zauważył ponadto, że postępowania, w ramach którego wydano orzeczenia uchylające, nie miało na celu ponownego rozpoznania spraw co do istoty, lecz dotyczyły jedynie konsekwencji tego, że osoba skazana nie spełniła […] warunków. [TSUE] stwierdził w pkt 81, co następuje:

> „*orzeczenia uchylające zawieszenie […] skutkują jedynie tym, że dana osoba musi co najwyżej odbyć pozostałą część kary, jaka została jej początkowo wymierzona. Skoro, tak jak w sprawie w postępowaniu głównym, zawieszenie zostaje uchylone w całości, wyrok skazujący ponownie wywołuje wszystkie swoje skutki, a określenie wymiaru kary, która jeszcze nie została wykonana, wynika z operacji czysto arytmetycznej, ponieważ liczba dni spędzonych już w więzieniu została po prostu odjęta od całkowitego wymiaru kary orzeczonej w prawomocnym wyroku skazującym*”.

18 Jak wynika jasno z informacji przekazanych przez władze łotewskie w niniejszej sprawie, trzyletni dozór policyjny rozpoczął się w momencie zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności w wymiarze czterech lat i dziewięciu miesięcy. Następnie w przypadku naruszenia [warunków dozoru] stosuje się wzór

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

matematyczny w celu określenia okresu każdego rodzaju pozbawienia wolności, który może wynikać z niezastosowania się do dozoru policyjnego. Wygląda na to, że – posługując się językiem stosowanym przez TSUE – nie wydano żadnego nowego orzeczenia sądowego w odniesieniu do wymiaru kary, która ma zostać odbyta, ponieważ maksymalny jej okres został już ustalony orzeczeniem z 2015 r., a aktualny okres dodatkowego pozbawienia wolności ustala się w prawie łotewskim przy pomocy wzoru przeliczeniowego. Nie dochodzi do zmiany charakteru ani wymiaru kary, z zastrzeżeniem i w świetle przepisów prawa łotewskiego, które opisano wcześniej. Nie nakłada się dodatkowych warunków ani nie dodaje się żadnego okresu kary, który wykraczałby ponad to, co przewidziano już w pierwotnym orzeczeniu sądowym z 2015 r. W prawie łotewskim przewiduje się maksymalnie dozwolony okres dozoru policyjnego, uwzględniający rodzaj czynu zabronionego i okres pierwotnie wymierzonej kary pozbawienia wolności.

19 Jedyną kwestią do rozstrzygnięcia przez sąd rejonowy w Zemgale było to, czy orzec karę dodatkową, której czas trwania wynikał z przepisów prawa, czy też nie orzekać takiej kary. W związku z tym [Supreme Court] przyjął warunkowo, że przekazania osoby nie należy odmawiać, ponieważ orzeczenie wydane w dniu 19 sierpnia 2020 r., nie było nowym orzeczeniem, jako że warunki i parametry pozbawienia wolności w następstwie naruszenia [dozoru policyjnego] były jasne i możliwe do ustalenia i nie wiązały się z nowym orzeczeniem ani zmianą kary pierwotnej pod względem charakteru ani wymiaru. Niemniej jednak kwestia ta nie jest kwestią niebudzącą żadnych wątpliwości. Wyrok w tej sprawie różni się od wyroku w sprawie Ardic. Chociaż perspektywa dalszego pozbawienia wolności była wpisana w karę wymierzoną w 2015 r., orzeczenie sądu rejonowego w Zemgale nie wymagało od SH jedynie „odbycia, w części lub nawet w całości, kary pozbawienia wolności, któr[a] został[a] [pierwotnie] wymierzon[a]”. SH odbył pierwotnie orzeczoną karę pozbawienia wolności i istnieje możliwość, że kara wymierzona przez sąd rejonowy w Zemgale wiązała się ze zmianą charakteru lub wymiaru wcześniej orzeczonej kary poprzez zamianę kary dozoru policyjnego na (kolejną) karę pozbawienia wolności. Co więcej, sąd rejonowy w Zemgale dysponował swobodą oceny umożliwiającą mu podjęcie decyzji, czy orzec taką karę w stosunku do SH (przy czym nie dysponował taką swobodną oceną na potrzeby określenia długości takiej kary). W tych okolicznościach [Supreme Court] nie potrafi stwierdzić, że podniesiona kwestia wykładni i stosowania art. 4a w okolicznościach wniesionego odwołania jest na tyle oczywista, by nie można było mówić o przestrzeni na racjonalne wątpliwości. W związku z powyższym obowiązkiem [Supreme Court] jest zwrócenie się o wskazówki do TSUE zgodnie z wyrokiem w sprawie C-561/19, Consorzio Italian Management (ECLI:EU:C:2O21:799), dlatego też [Supreme Court] uznaje za stosowne zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE.

Wersja zanonimizowana

DOKUMENT ROBOCZY

Pytania prejudycjalne [Powtórzenie pytań zawartych w treści postanowienia]

[…]

DOKUMENT ROBOCZY

Wersja zanonimizowana